

Μαυρουλής και 'Ασπρουλέτος,
ὁ καθέννας νέτος σχέτος.

- A. — Καλῶς τονε τὸν Φασουλῆ...
- M. — Τί Φασουλῆ, βρέ χάχα ;
ὅλος ὁ κόσμος τόμαθε και πάλι σὺ μονάχα
ὄν ἔμαθες πῶς ἄλλαξα γιὰ πάντα τὸνομά μου,
πῶς ἄλλαξα τὴ γνώμη μου και τὰ αἰσθήματά μου,
πῶς ἄλλαξα και φόρεμα, πῶς 'πῆρα νέο χρώμα,
πῶς χρωματίστηκα κι' ἐγὼ κι' ἀνήκω σ' ἓνα κόμμα ;
- A. — Τί σύμπτωσης, βρέ Φασουλῆ !... κι' ἐγὼ τὰ ἴδια κάνω.
- M. — Και πάλι Φασουλῆ μέ λές ;
- A. — Ἀλήθεια τὸ ξεχάνω.
Και μήπως μούπες τάχατες τὸ νέο ὄνομά σου ;
- M. — Νά ! Μικρουλής βαπτίσθηκα και 'στό ἐξῆς στοχάσου
πῶς δὲν σοῦ ἐπιτρέπεται καθόλου νὰ μέ βρίζης,
και μιά γιὰ πάντα, κύριε, ὀφείλεις νὰ γνωρίζης
πῶς εἶμαι Δεληγιαννικός ὡς τὴν κορφή ἀπάνω,
κι' ἔχω ἐννέα βουλευτὰς και ὅ,τι θέλω κάνω.
- A. — Ἀφοῦ μοῦ σοβαρεύτηκες, μάθε λοιπόν, χαλντούπη,
πῶς ἄλλαξα τὴν γνώμη μου κι' ἀνήκω 'στὸν Τρικούπη,
πῶς 'στό ἐξῆς δὲν λέγομαι σὰν πρῶτα Περικλέτος,
πῶς χρωματίστηκα κι' ἐγὼ και εἶμαι 'Ασπρουλέτος.
- M. — Οὐ νὰ χαθῆς, φαυλόβιε ! δὲν βλέπεις τόσους φόρους,
δὲν βλέπεις πῶς τσακώνουνε παντοῦ τοὺς δικηγόρους,
δὲν βλέπεις τόσαις πυρκαγιαῖς, τόσαις μονομαχίαις,
τόσαις βροχαῖς ἐξαφνικαῖς και τόσαις δυστυχίαις,
δὲν βλέπεις πῶς παρέλυσαν τὸ Σύνταγμα κι' οἱ νόμοι,
δὲν βλέπεις πῶς ἀρρώστησε κι' αὐτὴ ἡ Ρ ἐν ἀκόμη ;
- A. — Και σ' ὄλ' αὐτὰ, βρέ Μαυρουλή, ποῖος εἶναι ἡ αἰτία ;
- M. — Κι' ἔχεις τὴν τόλμη, μασκαρᾶ και τὴν ἀναισχυντία
ποῖος εἶναι ὁ πρωταίτιος νὰ μ' ἐρωτᾶς ἀκόμα ;
ὅλος ὁ κόσμος σήμερα φωνάζει μ' ἓνα στόμα,
και σὺ μᾶς κάνεις τάχατες πῶς δὲν καταλαβαίνεις ;
- A. — Πές μου ποῖος εἶναι τὸ λοιπόν ;
- M. — Ἀκόμη ἐπιμένεις ;
Ποῖος ἄλλος, βρέ ἀναισχυντε, παρὰ ὁ Πρόεδρος σου.
- A. — Τί ; ὁ Τρικούπης θές νὰ 'πῆς ;
- M. — Ἐκεῖνος ;
- A. — Τὸν κακό σου.
- M. — Ἀκοῦς ἐκεῖ κατάστασις ! ἀκοῦς ἐκεῖ πατρίδα !
Τώρα ποῦ μόλις 'μαύριζε 'στ' ἀμπέλις κι' ἡ σταφίδα,
μ' ἓνα φρικτὸ κατακλυσμὸ ἢ ἔρημη ἔχαθη,
κι' ἐπῆγε εἰς τὸ διαβολο !...
- A. — Ἔτσι καλά νὰ πάθη,
ποῦθελε μέ τὴν Τρίπολι κι' ἐκείνη νὰ μαυρίσῃ !...
και ὁ Θεὸς ἰβάλθηκε τὰ μαῦρα ν' ἀφανίσῃ.
Τώρα τὰ μαῦρα πέρασι δὲν ἔχουν καθὼς πρῶτα.
- M. — Τᾶσπρα δὲν ἔχουν πέρασι και ὅποιον θέλεις ρῶτα.
Δὲν βλέπεις πῶς ἡ Τρίπολις μαυροφορεῖ και κλαίει ;
- A. — Δὲν βλέπεις ὅτι ψέμματα ὁ Δήμαρχος τὰ λείει ;
- M. — Καλά ! και τῆς ὑπογραφαῖς δὲν θέλεις νὰ πιστεύης ;
- A. — Καλά ! δὲν διάβασες και σὺ τὰς τόσας διαψεύσεις ;
- M. — Καλά λοιπόν, τὸν Ζέγγελη κανέννας δὲν πιστεύει,
και ψεύτικαις ὑπογραφαῖς 'στὴν Τρίπολι μαζεύει ;
- A. — Ἀμμι 'στοὺς ταβερνάρηδες πίστι κι' ἐγὼ θὰ δώσω ;
πάλι τὰ ἴδια μ' ἀρχίσεις και θὰ σὲ μπαγλαρώσω.
- M. — Γιὰ μάζεψε τὰ λόγια σου και βούλωσε τὸ στόμα,
γιατί σοῦ τῶπα σοβαρὰ πῶς τώρα ἔχω κόμμα.
- A. — Λοιπόν ἄς προχωρήσομε... τί λέγαμε ὡς τώρα ;
- M. — Ἐλέγαμε πῶς ντύθηκε 'στὰ μαῦρα ὄλ' ἡ χώρα,
πῶς ὅπου πᾶς, ὅπου σταθῆς και ὅπου περπατήσης,
εἰς τὰ καλά καθούμενα και σὺ θε νὰ μαυρίσης.
- A. — Σὺ νὰ μαυρίσης, γαῖδαρε, μέ τὸν Ζυγομαλᾶ σου
και τὴν Δημητρακάκη σου...
- M. — Ἀληθινὰ γιὰ στάσου.
'Απὸ ἐπίσημον πηγὴν μ' ἔχουν πληροφορήσει
πῶς ἄσπρα τὰ μουστάκια του ὁ Πρόεδρος θ' ἀφήσῃ,
πῶς ὄλαις τῆς καραμπογιαῖς 'στὸ ὄρομο θὰ πετάξῃ,
πῶς τέλος ἀπεφάσισε τὸ χρώμα του ν' ἀλλάξῃ.
- A. — Στάσου και σὺ... κι' ἐγὼ λοιπόν ἀπὸ πολλὰς κυρίας,
καθὼς και ἀπὸ βουλευτὰς ἔχω πληροφορίας
πῶς ὄσαις ὁ Πρωθυπουργὸς μπογιαῖς θε νὰ πετάξῃ
θὰ τρέξῃ ὁ κύρ Θεόδωρος εὐθύς νὰ τῆς ἀρπάξῃ,
τῆς ἄσπραις φαβορίταις του κι' ἐκεῖνος νὰ μαυρίσῃ
και μέ τὰ μαῦρα γένεια του τὸ γένος νὰ θρηνησῃ.
- M. — Βρέ 'Ασπρουλέτο, ἄφησε τὴν τόση κοροϊδία.
- A. — Βρέ Μαυρουλή, κατήντησες σοῦ λέω ἀηδία.
'Ἐλα, κουτέ, 'στό κόμμα μας νὰ πάρης καμμιὰ θέσι,
και ἄφησε τὸν Θεόδωρῃ μέ τοὺς ἐννιά 'στὴ μέση.
- M. — Ἀμμ' τί θαρρεῖς, βρέ μασκαρᾶ ; ὅτι κι' ἐγὼ σοῦ μοιάζω
και κάθε ὦρα και στιγμή τὸ κόμμα μου ν' ἀλλάζω ;
- A. — Βρέ ἔλα εἰς τὸ κόμμα μας και ἄσπρα νὰ φορίσης.
- M. — Ἐγὼ βρέ, ἔχω κτήματα, ἐγὼ δὲν θέλω θέσεις,
κι' ἐπῆγα μέ τὸν Θεόδωρο γιατί τὸν ἔχω φίλο.
- A. — Βρέ ἔλα μέ τὸ κόμμα μας γιὰ νὰ μὴ φᾶς και ξύλο.
- M. — Σοῦ εἶπα ὅτι δὲν τολμᾶς ἀπάνω μου ν' ἀπλώσης.
- A. — Κι' ἐγὼ σοῦ λέγω, Μαυρουλή, πῶς δὲν θὰ τῆς γλυτώσης.
Κι' ὄρσε λοιπόν ὀρὸ χαστουκίαις νὰ δοῦμε τί θὰ κάνης,
κι' ἄς ἔλθῃ κι' ὁ Ζυγομαλᾶς κι' αὐτὸς ὁ Δεληγιάννης.
- M. — Βρέ ἄφησε τῆς χαστουκίαις, βρέ πᾶψε τὸ στηλιάρη,
γιὰ νὰ σοῦ 'πῶ γιὰ τὴ φωτιά ποῦγινε 'στό παζάρι.
- A. — Σοῦ εἶπα μὴ μοῦ ξαναπῆς γιὰ τέτοια νταραβέρια.
- M. — Ἐκάηκαν κατάστιχα, ἐκάηκαν τεφτέρια.
- A. — Κατάλαβα πῶς ἡ σβερκαῖς μονάχα δὲν σὲ φθάνουν.
- M. — Μὰ ὄλαις τούταις τῆς φωτιαῖς ποῖοι τάχα νὰ τῆς βάνουν ;
Τάχα μὴν ἦναι ὁ Μελᾶς ;
- A. — Ἐμένα δὲν μέ μέλει...
θὰ σὲ ἀρχίσω 'στῆς γροθιαῖς κι' ἄς ἦναι ὅποιος θέλει.
- M. — Μὴν ἦλθανε μηδενισταί, μὴν ἦναι λωποδύταις ;
- A. — Ὅρσε λοιπόν και μιά γροθιά...
- M. — Μὴν ἦναι οἱ μεσίταις ;
- A. — Τὴν βλέπεις τὴν μαγκουῖρα μου ;
- M. — Μὴν ἦναι ὁ Τρικούπης ;
- A. — Ἐ ! νὰ και μία μαγκουριά...
- M. — Μὴν ἦναι και ὁ Στούπης !
- A. — Μὰ βλέπω πῶς συνείθισε ἡ ράχη σου 'στό ξύλο,
και θάχομε χειρότερα θαρρῶ 'στό ἄλλο φύλλο.

